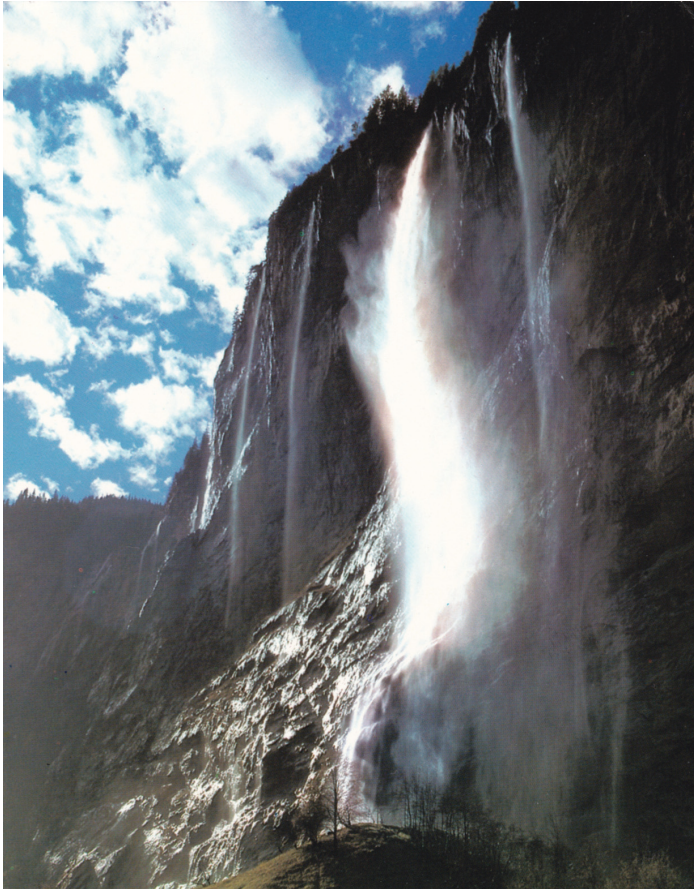

ÉLET A CAMPINGBEN

Leuterbrunnen a Jungfrauhoz legközelebb eső kis hegyi üdülőhely. Nevezetessége a Staubbachfall vízesés, mely 200 éve Goethe kedvenc pihenőhelye volt, még verset is írt róla. Ebben az égből lehulló vizet az emberi lélekhez, a szelet pedig, amely játszik vele, az emberi sorshoz hasonlította.

Először a campinget kerestük fel, hogy csomagjainktól megszabaduljunk. A camping az eddigi igazán kifogástalan campingek között is elviszi a pálmát. Mindegyiket felülmúlja szolgáltatásaival és környezetének szépségével. Isteni melegvizes tusolófülkék vannak fehér és piros csempével, állandó meleg vízzel (ami ráadásul ingyen van!), külön mosdóhelyiségek, lábmosók, mosó és szárítógépek. Vasaló és szárítószoba is van. Élelmiszerboltja tele friss áruval, s hatalmas választékkal (területileg is majd akkora, mint nálunk egy ABC áruház). Az étteremben finom (és drága) meleg ételeket kapni, s még egy hangulatosan berendezett kerthelyisége is van. A recepción képeslapok, prospektusok, újságok, vasúti és felvonójegyeket is árulnak, hogy a kedves nyaralónak még ezért se kelljen külön fáradnia. A tulajdonosok egyike – gondolom, ez egy családi vállalkozás – szívből jövő kedvességgel fogadott minket, s elkísért jövendő táborhelyünkre. Elmagyarázta, mit hol találunk, s nagyon jó üdülést kívánt. Hamar felvertük a sátrat, leraktuk hátizsákjainkat, s indultunk, hogy még ki tudjuk használni a délutánt. A Staubbachfall olyan közelinek tűnt, hogy sátrunkból kinézve szinte bőrünkön éreztük az apró vízcseppecskéket, melyet a szél felénk fúj. Elgyalogoltunk a vízesésig – nem is volt annyira közel –, és csak úgy, mint Goethe tette egykoron, gyönyörködtünk. Igaz, versírás nélkül. Érdekes felfedezést tettünk. A lezúduló víz egy helyen, mint a golyó, amely valamitől gellert kap – hirtelen irányt változtat

Leuterbrunnen

és pár méterrel odébb folytatja útját. Csodálatos látvány! A délután tettünk még egy rövidke kirándulást a Trümmelbachfallhoz.

Ide omlanak le a Jungfrau fölös hóterhének lavinái, a megglazult szirtkővek, ehhez nyúlnak le a nagy hármas gleccserei (Jungfrau, Eiger, Mönch). A Trümmelbach, amely mindezt az olvadó patakzó áradatot

magával sodorja hordalékaival, csavarmenetűvé váját, ötlépcsős hatalmas zuhatagban omlik le a Lütschine völgyébe. A csavart szurdokok örvényei, liften és lépcsőkön közelíthetők meg.

Trümmelbachfall, Svájc, Panoráma útikönyv, 401. old.

Sajnos eleredt az eső, szaporázni kellett a lépteinket, hogy hazaérjünk, mielőtt pacallá ázunk, s bebújunk a sátrunkba. Egész éjjel esett, és semmi remény nem volt rá, hogy valaha is elálljon. A sátrunk alaposan beázott. Nedves és nyirkos lett mindenünk – a lelkünk is –, így nem lehet csodálni, ha nem akaródzott bennmaradnunk a sátorban. Igen ám, de hol legyünk? Az étteremben és a boltban, pénzügyi okokból kifolyólag hosszan nem időzhettünk, más fedett helyiség a mosdón és szárítón kívül nincs. Így hát itt lébecoltunk, lázas munkálkodást mímelve. Időnként letusoltunk, vagy beültünk a WC-be, Nándi lelkesen szárított, s én még vasalásra is vetemedtem. Viszonylag nem is sok pénzt „mulattunk” el, s tulajdonképpen valamennyien jó melegben voltunk. Más is járt hasonló cipőben, mert egy idő után feltűnt a sok ismerős arc. A helyiségek mindegyikében „lázás” tevékenység folyt. Az egyik angol leányzót rajtakaptam, hogy már harmadszor mos lábát. Mivel én magam is többszöri lábmosás után voltam, azonnal felismertem benne a „sorstársat”, aki szintén csak az „időt múlatja” ezzel az örökös tisztálkodással. Nincs az a láb – még svájci láb se –, ami ennyi mosást igényelne derűs időben! Az egyik vasalószobát megszállva tartotta egy angol fiútrío, s alibiként zoknikat vasalt. Darabonként, hosszan, alaposan (jó ötlet, kár, hogy nem nekünk jutott eszünkbe!). Váltva üldögtünk a székeken, s barátságosan mosolyogtunk egymásra és egymáson. Mikor láttuk, hogy az idő nem fordul jobbra, merész gondolatunk támadt. Elhatároztuk, hogy kerül, amibe kerül, ha van üres faház, kiveszünk egyet. Szerencsénk volt, mert nem is olyan drágán (személyenként nyolc frankért) kaptunk egy hatágyas aranyos faházat, ugyanis nem érkeztek meg az ide bejelentett angol vendégek. Lelkesen rendezkedni kezdtem, végre mindennek volt

helye. Mindenkinek külön polcot nyitottam és telepakoltam az idő közben csonttá szárított holmikkal. Már-már kultúrlénynek éreztem magam. Öcsikét, aki erőteljes pöndörítésbe kezdett (az elalvás előtti rituális hajcsavargatását nevezzük annak!), lefektettem, s jómagam ebédfőzéshez készülődtem. Ekkor jött a tulajdonos, s kétségbeesetten mentegetőzve kért, hogy költözzünk ki, ugyanis megérkezett az angol csoport. Kérte elnézésünket, s felajánlotta, hogy kinyit nekünk egy hatalmas lakókocsit. Átköltözésünk elég körülményes volt, mert már az utolsó gyufaszálig mindenünk ki volt pakolva a hátizsákokból, s a „túl friss” angol leányok – szám szerint hatan – mind ott nyüzsögtek körülöttünk csomagjaikkal. Az eső természetesen eközben is ömlött. Esőköpenyeink alatt mentettük át a holminkat, s futkostunk faháztól-lakókocsiig és vissza, mint a töketlen kutyák. Végül is sikerült viszonylag szárazon átköltözködnünk. Új otthonunk csodálatosan összkomfortos volt. Hát ilyen dolgunk campingben még a бүdös életben nem volt! Öcsi visongott gyönyörűségében, s úgy fel volt dobva a „lakástól”, hogy menten-nyomban szétszerelte a hálószoba tolóajtáját, amit aztán kínok-kínjával sikerült csak rendbe hoznunk. Délutánra elállt az eső, felmentünk fogaskerekűvel Mürrenbe, melynek szépségét könyvünk agyba-főbe dicsérte, és nem érdemtelenül.

FENN A GORNERGRATON

Csodás reggelre ébredtünk. A ragyogó napfényben valósággal szikrázott a Matterhorn, felette kék égen gomolygó habos báránycsúcsok. Elbűvölő látvány, s mi igyekeztünk kihasználni a jó időt, így már a kora reggeli vonattal felmentünk a Gornergratra. Mozdonyunk nehézkesen szuszogva, mint valami asztmás öregúr, kapaszkodott a 3100 m magas kilátóhoz. Élveztük az utazást, és főleg azt, hogy nem nekünk kellett asztmásan szuszogni! Mikor kiléptünk a kilátó teraszára, döbbenetesen szép látvány tárult a szemünk elé. Ez a négyezreseként keretezett körkép engem is magasba emelt, s úgy éreztem, a világ tetején állok, ennél nagyszerűbb élményt az Alpok világa már nem nyújthat. Jobbról a „karvalyorrú” Matterhorn, előttünk a Monte Rosa (amely Európa Mont Blanc utáni legmagasabb hegye), mellette a híres ikerpár Castor és Pollux, s alattunk, mint tollal bélelt hatalmas dunna, a Gorner gleccser. Ettől keletre a Mischabel-hegylánc óriásai, nyugatra a Dent Blanche, s távolról ideködlött a havas csúcsú Weisshorn is. Amerre csak fordultunk ámultunk-bámultunk és gyönyörködtünk. Hát nem igaz, hogy ezek a magas hegyek milyen szépek tudnak lenni tiszta időben! És milyen ritka az, amikor így mutatkoznak, amikor szemérmesen levetik felhőcsipkés ruhájukat, s megmutatják csupasz mezítelenségük szépségét. Miközben bennük gyönyörködtünk, boldogan szippantottuk be a friss hegyi levegőt, melyet – ahogy mondani szokták – harapni lehetett, és amely kitisztította nemcsak a tüdönket, de a lelkünket is! Már nem először életemben töltöttem el valami megnevezhetetlen, részegítő szabadságvágy. Repülni szerettem volna, át a hegyeken, a gleccserek és tengerszemek felett, fel a végtelen magasságokba, el a messzi távolba. Milyen nyomorult is az ember ezzel a föld- és rögöz kötöttségével. A „legfejlettebb élőlény” még annyira sem képes, mint egy

jelentéktelen apró kis madár. Mire vagyunk hát annyira büszkék? Három órát töltöttünk idefent, de aztán cihelődünk kellett, mert a lefele utat – takarékosági szempontból – „zu Fuss”-ra terveztük.

Fenn a Gornergraton

Kezdetben meglehetősen izgalmas volt az út, mert a keskeny meredek turistaösvényt befűtta a hó, s cipőnk az olvadó havon borzalmasan csúszott. Mire nagy nehezen a 3100 méterről lejutottunk, reszketett a lábunk a megerőltetéstől. S ha csak ez lett volna a baj, hagyján, de az enyémet feltörte a bakancs, s így az utolsó párszáz métert lefelé mezítláb tettem meg. Először arra gondoltam, hogy olyan ez, mint egy „Kneipp-féle egészséges gyógykúra” (hideg, harmatos fűben mezítláb sétálni), csakhogy a fű nem volt selymes és puha, hanem tele volt apró hegyes kis kövekkel, kiálló gyökerekkel, és a séta sem volt sétának nevezhető, tekintettel a szintkülönbségre, egyedül a hideg és a víz stimmelt. Így aztán inkább lehetett ezt a lejövetelt vezeklő kanosszázásnak tekinteni, mint Kneipp-kúrának. Annyit mindenesetre elértem, hogy most már nemcsak a sarkamon volt vízhólyag, hanem a talpamon is.

VEZÉRLŐ CSILLAG AOSTÁBAN

Svájcból Olaszországba menet szándékosan nem az alagúton keresztül vezető útra fizettünk be, hanem a nagy Szt. Bernát-hágón át vivőre. Meg akartuk nézni ugyanis az Ágoston rendi barátok kolostorát, melyet 1049-ben alapított Menthoni Szt. Bernát. 10-15 barátnak volt a feladata, hogy a 9-10 hónapig behavazott hágó utasaira gondot viseljen. Erre a célra tenyésztették ki borjú nagyságú bernáthegyi kutyáikat. Ha a völgyekből utasok indulását jelezték, egy barát a kutyákkal elindult eléjük, ha késtek, a betanított ebek, nyakukban melegítő italos butykossal többméteres hóban elindultak felkeresésükre. Máiig is emlegetik Barry kutyát, amely 150 évvel ezelőtt 40 vándort mentett meg rövid élete alatt a fagyhaláltól. A XVI. sz. közepén épült rendházhoz 1678-ban építettek egy barokk templomot (ezt különben a későbbiek folyamán sikerült megnézni). 1898-ban pedig egy újabb házzal bővültek, amelyet ma szállodaként üzemeltetnek.

Ilyen tervekkel indultunk útnak. De mire a kivitelre került a sor – mint már annyiszor – megint beleszólt az ég. A Hospicen tombolt a vihar. Semmivel sem volt jobb helyzet, mint télvíz idején behavazott hágón bóklászni gyalogosan, sőt! Akkor legalább az a reményünk lett volna, hogy ránk talál a húséges Barry, nyakában a flaskával. Így viszont kutya és ital nélkül kászálódtunk le behemót hátizsákjainkkal az üvöltő, embert elsodró szélben a buszról. Nem volt hová beállnunk, mert itt csak a kolostor van, ahová nem tudtunk, és a szálloda, ahová nem akartunk bemenni. Végül is kénytelenek voltunk az étterembe beszemtelenkedni, mert pillanatok alatt pacallá áztunk, és csontig fagytunk. Nagy könnyörgések árán megengedték, hogy csomagjainkat lepakoljuk az egyik sarokba. Ekkor 12 óra volt, s

az Aostába menő busz csak valamikor 4 óra körül jött. Mit csináljunk mi itt 4 óra hosszát – töprengtünk kétségbeesetten! Bánatunkban és tanácstalanságunkban rendeltünk egy-egy adag bolognai spagettit, s csigalassúsággal, minden egyes szálat gondosan megforgatva, megrágvá a száunkban, ettünk. De nincs az a sok, ami el ne fogyna, fél 2-re már ki volt nyalva a tányérunk. Kínunkban egy darabig a körmünket rágtuk, s egyre keservebben éreztük magunkat. Hogy mégse üljünk fogyasztás nélkül, rendeltünk négyen egy adag „Fraise romanoff”-ot, aminek arisztokratikus hangzása ellenére semmi köze nem volt az orosz cári Romanov családhoz, annál több a finom tejszínhabos eperparféhoz. Hatalmas csiszolt kristálytálban hozták, s legalább 1/4 kg illatos eper díszítette. Nevéhez és rangjához és ízéhez méltó ára volt, 6,50 frank. Isteni volt! Ezt is apránként majszoltuk. Amikor az utolsó eper is lecsúszott az idő: 2 óra 40 perc. Miután több pénzünk nem volt, csak pléhpfánk, azzal ültünk. Vártuk, hogy az ólomlassúsággal vánszorgó óramutató haladjon előre. Nagy nehezen elérkezett az aostai busz indulási ideje. Megkérdeztük a pincért, hol a buszmegálló. Legalább olyan meglepett arcot vágott, mintha Lenin születési helye, vagy a másodfokú egyenletek megoldó képlete után érdeklődtem volna. Zavarosan magyarázni kezdte, hogy gyalog le kell mennünk az olasz határhoz. Ezen kissé csodálkoztunk, de engedelmesen vettük a hátizsákokat, s indultunk. Olyan köd volt, hogy az orrunkig nem láttunk, eközben az eső, mintha dézsából öntötték volna zúdult a nyakunkba. Azt sem tudtuk, merre és meddig megyünk, hol érjük el a határt. Csak kutyagoltunk az ismeretlen úton, és pillanatok alatt csontig vizesek lettünk. A szél a nehéz csomagok ellenére csaknem elsodort minket. Kb. 10 perces gyaloglás után feltűnt a határállomás. Egy barátságos őrt megkérdeztünk, hol a buszmegálló. Felmutatott a Hospice felé. Azt hittük, menten megüt a guta, de legalábbis belénk csap az istennyila, mert most már a változatosság kedvéért az is csapdosott körülöttünk. Hogy én ebben a pillanatban mit kívántam a pincérnek, azt az Úristen bocsássa meg

nekem. Kutyaoltunk ismét fel a hegynek, ellenszéllel. Fent megkérdeztünk egy másik pincért, lemutatott a határ felé. Olyat mondtam neki magyarul, amit ha franciául mondtam volna, nem tette volna az ablakba, s a hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosságtól csak az óvott meg, hogy a késünk a hátizsák legalján lapult, bonyolult lett volna kipakolni, s addigra a felindulás is csillapodott volna. Álltunk hát tanácstalanul és elkeseredetten, s már nem is kerestünk fedett helyet, ennél vizesebbek már nem lehettünk. Egyetlen buszt láttunk csak, az is odament, ahonnan jöttünk, azaz Orsierbe. Közben telmúlt az idő, s mi hiába vártuk az aostai buszt, híre-hamva nem volt. Ha pedig ezt lekéssük... na nem, erre még gondolni is borzasztó! Végre feltűnt egy busznak alig nevezhető rozoga alkotmány. Ő volt az!!! Tehát igenis feljött ide a Hospicere, s mint utóbb kiderült, a határnál is megállt, így hát senki sem volt teljesen ostoba (de normális sem!). Ilyen előzmények után nem lehet csodálni, ha nem volt kedvünk Aostában campinget keresni, hanem egyenesen az utazási irodához mentünk, hogy ajánljanak olcsó szállodai szobát. Sötét, szűk kis utcácskában a D'Aviza Gasseban kaptunk helyet, olcsó, tiszta kényelmes szobánk volt. A tulaj ajkáról percenként 600 szótagos sebességgel pergett az olasz szó, élvezettel és értetlenül hallgattuk. A szobához tartozott egy teremnyi nagyságú fürdőszoba, amiben a hideg-melegvizet tustól kezdve a bidéig mindent megtaláltunk. A kiállott izgalmak és fagyoskodások után mennyei gyönyörűség volt a forró tus, s kihasználva az abszolút összkomfortot, csináltam egy nagymosást. (Mint utóbb kiderült ez felettébb szerencsés ötletnek bizonyult!) Közben kisütött a nap, s miután olasz módra kitergettem az utca fölé lógó kötelekre a mosott holmit, elindulhattunk vacsoravásárló és városnéző utunkra. Első olasz városunk nagyon tetszett.

Hangulatos, eleven, sokszínű. A szapora olasz beszéd, a közvetlenség és szívből jövő kedvesség mindjárt biztató légkört teremtett, s

félóra múlva már otthonosan éreztük magunkat. Alaposan bebarangoltuk a várost, rengeteg itt a látnivaló. A városfalba beépült lakások, a régi római kori színház maradványai, két nagyon szép templom s egy díszes városkapu, hogy csak a fontosabbakat említsem. A baj ott kezdődött, hogy a végén a sok keresztül-kasul mászkálásban eltévedtünk. Csak annyit tudtunk, hogy mi az utca neve, de hogy merre van, arról fogalmunk sem volt. A hotel nevét egyikünk sem jegyezte meg. Reményt vesztetten kóvályogtunk, mikor Nóra karja váratlanul a magasba lendült, s lelkes hangon rikkantotta: „Anyu! Ott lóg a bugyid!” Három utcával odébb, fent a magasban megláttuk frissen mosott bugyimat, amint lengett, lobogott a szélben, s mint valami rendhagyó vezércsillag mutatta az utat hazafelé.

ÓRIÁSTÚRA A DOLOMITOKBAN

Ezt a napot nagybetűkkel írtam be a naplóba, megérdemli. Helyesebben, tulajdonképpen mi érdemeljük meg, komoly sziklamászós teljesítményünkért. A Falzarego Passig busszal mentünk, majd on-

Misurina-tó

nan gyalog. Megmásztuk a híres 2500 m magas Nuvolaut. Kényelmes túrának indult, állandó, de viszonylag egyenletes emelkedéssel. A nap hétágra sütött, a kedvünk vidám volt, a táj gyönyörű! Jókedvűen integettünk a Cinque Torrinak, amely az egyik oldaláról nézve valóban megtévesztően olyan, mint egy tenyér, öt ujjal. Miközben másztunk felfelé, többször megálltunk, rácsodálkoztunk egy-egy különös alakú sziklacsoporra. Szinte észre sem vettük, mint jutottunk

Monte Cristallo félelmetes sziklái

egyre közelebb a csúcshoz. Amint beértünk a „célegyenesbe”, már hatalmas függőleges sziklafal mellett vitt az utunk.

Alattunk, lent a mélyben, a völgy, s a távolban a többi híresség: a Civetta, a Sella csoport, s elsősorban a mindig havas csúcsú Marmolata. Az utolsó szakasz alulról nézve elég félelmetesen nézett ki, mintha késpengényi keskeny sziklafal tetején kellett volna haladni a menedékházig, de mikor felértünk, megkönnyebbülve láttuk, hogy elég széles a „késpenge”. A menedékháznál nagy ebédszünetet tartottunk, alaposan megéheztünk. Isteni innen a kilátás!

Amíg a Monte Cristallo „embernemlakta” fenséges zártságában megközelíthetetlennek tűnő idegen világ, addig ezt a tájat éppen az emberközelség teszi varázslatossá. Az ember része a tájnak, még hozzá nélkülözhetetlen része. A függőlegesen égnek meredő sziklacsúcs lent körbejárható, s tövében virág nyílik, amiért csak ki kell nyújtani a kezét. Zord sziklák és barátságos völgyek váltogatják egymást békés egymásmellettségben. Fentről nézve a völgyben kuporgó házak s emberek olyanok, mint Liliput-ország és lakói. A völgyből viszont úgy tűnik a sziklák változatos rengetegét soha nem mutatkozó békés természetű, óriások lakják, akik nem elpusztítani akarják Liliputot, inkább védeni nagyságukkal, erejükkel, hatalmukkal.

Mikor kellően kigyönyörködtük magunkat – és megtömtük a bendőnket –, indultunk lefelé a Passo Giau felé. Tudtuk, hogy a leereszkedés nem lesz problémamentes, mert ez a meredekebb oldala a Nuvolaunak, de hogy ilyen izgalmasan nehéz lesz, arra nem gondoltunk.

Látni lehetett már fentről is, hogy helyenként drótkötelek, kampók vannak erősítve a sziklafalba, meg keskeny kis vaslétrák, de úgy né-

zett ki, hogy ezeket látszólag „jámbor szakaszok” váltogatják. Hogy ezek mennyire nem voltak jámborak, arra menetközben jöttünk rá, de már nem volt visszaút.

Nóra, szegénykém, elég tériszonyos, így lassan, óvatosan haladtunk, időnként fogtam a kezét. Voltak olyan szakaszok, amikor még az én

Sziklafalhoz tapadva

edzett lelkem is megrettent! Ennek ellenére szörnyen élveztük, s jogos büszkeség töltött el, ha visszanéztem a már megtett útra. Elképesztően meredek sziklafal volt mögöttünk. Megnehezítette az utat a „jámbor szakaszok” vacak, porló apróköve, ami jobban csúszott, mint egy jégpálya.

Öcsi korával ellentétben, nagyon ügyesen mászott. Anyai szívem el-lágyulva figyelte. Lehet, hogy ez a gyerek túl eleven és jónak sem mondható, de hogy bátor és ügyes, az biztos! A terep nehézségére jellemző, hogy amíg felfelé – a kényelmesen emelkedő hosszú úton – két és fél órát mentünk, addig lefelé, a sokkal rövidebben, majdnem négyet. A Passo Giautól 31 kanyaros szerpentinre kellett volna lejönnünk Cortináig, de szerencsénkre már a 11. után felvettek minket az autójukba a camping-szomszédaink. Azért írom, hogy szerencsénkre, mert a nagy ide-oda kanyargásban lehet, hogy annyira becsavarodtunk volna, hogy még a célegyenest is végig cikcakkozzuk. Így viszont már öt óra körül otthon voltunk.

A MÉLTÓSÁG MEGŐRZÉSE, MINDENÁRON

Öcsi addig fűzött bennünket, míg meglátogattuk a camping úszómedencéjét, melynek kristálytisza, halványzöld vize valóban csábított egy jó kis tempózásra. Az egyetlen gyanús momentum az volt, hogy míg a medence körül sok ember napozott, addig a vízben egy fia lélek nem úszkált. Amikor megtudtuk miért, már késő volt. Magabiztosan haladtam a lejárati lépcső felé. A napozók kaján mosollyal figyeltek.

Meggondolatlanul belevetettem magam a vízbe. Aztán már csak arra tértem magamhoz, hogy késsel hasogatnak, tűkkel szurkálnak, s a víz olyan dermesztően hideg, hogy akár jégtáblák is úszkálhatnának a tetején. Szerintem, Schirilla sem úszik zordabb körülmények között! Három távot hősiesen letempóztam a parton napozók legnagyobb megdöbbenésére, majd igyekeztem ruganyosan, sportosan kijönni a medencéből, megrázogatva, kezemet, lábamat, ahogy a sportemberek szokták. Ez persze nem sikerült, mert végtagjaim meredten és fagyottan csüngtek alá. Minden szem rám tapadt, s én arcomra fagyott barátságos mosollyal közeledtem a családhoz. Pánikszerű gyorsasággal feküdtem a napra, hogy felengedjek. Nándi térdig merészkedett a vízbe, Nóra sehogy. Egyedül Öcsiben volt kurázszi, ő még maradt volna, de őt – félve az éjszakai bepisiléstől – én zavartam ki.

AMIKOR A SZIKLÁK VIRÁGBA BORULTAK

Korán feküdtünk, fárasztó nap volt. Már alig vártam, hogy bebújhas-
sak a jó meleg hálószádba. Nándi nem volt hajlandó „a tyúkokkal
feküdni”, azt mondta, sétál egyet.

Félálomból riasztott fel. Gyorsan, gyorsan, siess! Ijedten ugrottam
talpra, s futottam utána. A camping sarkánál olyan látvány tárult
szemem elé, amilyenben még soha nem volt, s azt hiszem, nem is
lesz részem. Kivirágzottak a dolomitok, legalább is így hívják azt a
különös jelenséget, amikor a lemenő nap sugarai vörösre izzítják a
hegyeket. Hát elképesztően gyönyörű látvány! Sokáig álltunk, újabb
és újabb lángoló sziklát fedezve fel, s eközben, fél tekercs filmet
elfotóztam, remélve, hogy lesz a képekből valami. Amikor a nap
végre teljesen búcsút mondott s lebukott a hegyek mögé, a varázslat
véget ért, s az előbb még vörösén izzó hegyek, ismét elszürkültek.
Irtó boldog vagyok, hogy láthattam ezt a jelenséget, s hálás vagyok
Nándinak, hogy nem egy tyúk!

Rózsaszínbe boruló sziklák